

France Cegnar. Dobro si prevel. Kako pa da sem jaz prej tebe zgrešil in gledal mimo Svetega Duha? Glej, pa baš ti si mi hipno in čudovito razgrnil v globino in vidim. Vidim solnce in lepo zemljo, dolino in košenino v Zaplati, začarani Hudičev boršt. Vidim srečo solnca in srečo človeških oči, svojo lastno radost in spoznanje:

»Resnica božja je. Zakaj sem prej zaklel? Tlačan od prsti ne obrne očes. Prave oči pa iščejo navzgor, oči otrok in pevcev in pobožnih dedov. Zato so cerkve zidali na vrhove in starci romali na gore. In fletno je, da je lepo in tako in še vedno takó, da še živijo zdrave otroške oči, vsedaleč tu od Svetega Jakoba pod Borovjem in cretjem in ravšem, vsedaleč od Bistrice tisoč in druge, vsedaleč od ‚Storžčeve dežele‘ k sinji Savi, ki je dva svetova zvezala, da bi tisoč let rasla v eno luč...«

»Zdravi, moji fantje! Zdravi, romarji! Srečno!«

Še en pogled z gore.

»Hej, kaj velja! Mojzes, če si še tam, jutri te posefim na Mužanci. Sveti Štefan nad Velesovim, pojutrnjem na svidenje! Sveti Lovrenc nad Bašljem. Danes dva tedna je tvoj god. Da se vidiva. Srečno!«

MODRA ROŽA.

B. V.

O da sem veter, ki v vseh gajih poje,
in zarja, ki ob vsakem oknu sveči,
da mogel bi kot pesem slavca krvaveči,
Gospod, v široko razprostrte roke tvoje!

O da sem hlapec, ki le tebi služi,
in romar, ki samó po tvojih stèzah hodi,
nikdár v goščavo bolno ne zablodi,
doklèr bel gost na poti v Emavs se mu ne pridruži.

O da sem kot puščica, váte izstreljena,
prodirajoč puščave širne in temine črne —
in jagnje, ki je nosiš ti čez ostre trne —
svetiljka drobna, v tvojem žaru raztopljená.